

Négy kezdet – 3: Az elköteleződés kezdete

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk az Apostolok Cselekedetei könyve 4. fejezetének a 13.-tól a 31. verseiben a következőképpen: "Amikor látták, milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Azt is megtudták, hogy Jézussal voltak, de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük. Felszólították tehát őket, hogy menjenek ki a nagytanács elöl, és így tanakodtak egymás között: Mit tegyünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, azt tudja Jeruzsálem minden lakója, és nem is tagadhatjuk. -- Amint elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és elbeszéltek mindazt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik. Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgálódnak szájával: „Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.” Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet. -- Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét." – Urunk! Kérjük, hogy adj nekünk igéd erejével és Szent Lelkeddel olyan bátorságot és olyan kitartást, mint amilyent a tanítványaidnak és az első gyülekezeteknek adtál! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ez a harmadik kezdet. Az első kezdet a felnőtt élet kezdete volt. A múlt héten a hivatás kezdetéről beszéltünk. Ma azt értjük meg, hogy az igazán boldog élet kezdete az elköteleződés. Advent utolsó hetében, karácsony előtt jutunk el az örök élet kezdetéhez – azonban ne feledjük, hogy mindegyik kezdet az örök élet kezdete – ha Jézus mélységében éljük meg.

Mi az elköteleződés lényege? Az elköteleződés irányba állít, irányba terel. Az elköteleződés hosszú távra szól. Az elköteleződés bátorságot, erőt, kitartást és hűséget igényel. Itt szólal meg Lujza. "Péter! Ez borzasztóan sok! Ebben a mai, változó világban ez nem megy. Hogyan találom ki, hogy melyik a jó irány? Hogyan nem unom meg? Hogyan fogom bírni mindezt?" Kedves Lujza! Köszönöm a kérdéseidet. **Pontosan ezekre a kérdésekre fog válaszolni az igehirdetés. Honnan tudjuk meg, hogy mi az elköteleződésünk tárgya és iránya? Hogyan, honnan kapunk elég erőt a hosszú távhoz? Honnan lesz elég bátorságunk, erőnk, kitartásunk és hűségünk?**

Kezdjük el a válaszokat. **Honnan tudjuk meg, hogy mi az elköteleződésünk tárgya és iránya?** Ahogyan most, az adventi időben megyünk az utcákon, mindenhol ilyen plakátok köszönnek ránk: "Megvalósítom az én ötleteimet!" "Az én ízlésem szerint ünnepeljük a karácsonyt!" Legyen meg az én akaratom... **Tényleg nekünk kell kitalálni azt, hogy milyen legyen a mi életünk? Tényleg egyedül vagyunk ebben? Esetleg ketten, a párukkal** – amit még sokkal rosszabbnak élünk meg, hiszen ketten háromfele szeretnénk menni...? Nem. Nem így van.

Nagy nyugalom támadhat bennünk. *Nem* maradunk egyedül a döntéseinkben. Nem is kell a szüleink, vagy a környezetünk által bejárt – és lehet, hogy némelyik részében rossznak bizonyult – úton haladnunk. Ki tudunk egyezni a párunkkal is. Mert mindketten ugyanarról a helyről kapunk útmutatást, ami mindent ismer, mindent tartalmaz, és ami minket végtelenül szeret: Istentől és Jézustól – Szent Lelkük által.

Itt szól közbe Jenő: "Péter, ez mesebeszéd... Sose láttam még senkinek a fején lángnyelveket. A saját fejemen meg pláne nem. Mi nem kaptuk úgy meg a Szentlelket soha, mint Péter és János." Tudod Jenő, én is ezt hittem. Aztán 48 éves koromban megérkezett hozzám a Szentlélek. Onnan voltam benne biztos, hogy – *nagyon meglepetten, hogy miért is teszem ezt* – életemben először elkezdtem a Szentlélekhez imádkozni. És erre lerohant egy szélvész. Utána rám zuhogott egy hatalmas vízesés. Teljes erőmből rázkódtam, sírtam percekig, és más ember lettem. Utána évekig azt hittem, hogy a Szentlélek ilyen. Néha, sok évtized után, életében egyszer meglátogatja az embert – és utána nem igazán tud az ember mit kezdeni ezzel... Aztán fokozatosan rájöttem arra, hogy a Szentlélek kreativitása kifogyhatatlan. *Ki-fogy-ha-tat-lan. Mindig ott van velünk. Minden nap.* A Lélek a legtöbb munkáját végtelenül nagy csendben, észrevétlenül végzi el. Hosszú-hosszú évek alatt – folyamatosan. De van, amikor felgyorsul, és hihetetlen erővel mutatkozik meg. Ilyenkor érthetetlen, látszólag "véletlen" dolgok sokasága kezd el történni a környezetünkben – és velünk, magunkkal. Amikor elindul ez az eseménysorozat, fogalmunk nincs arról, hogy ezek a dolgok egy irányba mutatnak. Sokszor *évek* telnek el, amikor utólag, visszatekintve látást kapunk, és rádöbbenünk milderre. Én akkor döbbsentem rá, amikor lelkész lett belőlem... **Elköteleződésünk tárgyát és irányát arról a helyről kapjuk meg, ami mindent ismer, mindent tartalmaz, és ami minket végtelenül szeret: Istentől és Jézustól – Szent Lelkük által.**

Itt folytatja Jenő: "De hát Péter! Ha én elköteleződöm – te mondtad, hosszú távra... – egy nő mellett, akkor minden más nőről le kell, hogy mondjak! Ez sok milliárd nő!" Kedves Jenő! Ki kell, hogy ábrándítsalak. Ha te ettől a pillanattól kezdve a haláloed percéig *kizárólag* csak azzal foglalkoznál egész életedben, hogy minden fél órában egy *újabb* nőt tegyél a magadévá, akkor is – sok milliárd nőről le kellene mondanod... – De nem ez a lényeg! A lényeg az, hogy a megismerésnek nem a szélessége, hanem a mélysége az, amelyik igazán sok örömet ad. A mélysége... **Hidd el, hogy egy tartós kapcsolatban, egy házasságban új és új – mélyebb és mélyebb dimenziók nyílnak meg minden együtt töltött héttel, hónappal, évvel, évtizeddel. Ilyen dimenziók soha nem nyílnak meg akkor, ha a kapcsolat hossza nem éri el a hetet, hónapot, évet, évtizedeket.**

"Most szólal meg Lujza megint: "Köszönöm Péter, hogy helyre tetted ezt a Jenőt. Még hogy sok milliárd nő... Je-nő, neked elment az eszed... De valamit még nem értek. Ha megveszekedett módon kötöm magamat egyetlen irányhoz, akkor hogyan fogok alkalmazkodni a gyorsan változó világhoz? Nem lehetünk a saját dédnagymamánk!" Valóban. Nem lehetünk a saját dédnagymamánk. Az, hogy megkaptunk egy irányt, azonban nem azt jelenti, hogy egyhelyben állunk. Azt sem jelenti, hogy soha nem módosítunk semmit a viselkedésünkön. Nem egy állapotot kapunk meg, hanem egy irányt. Ahogyan haladunk ebbe az irányba (azon a nyomon, amelyen Jézus vezet bennünket) azon vesszük észre magunkat, hogy teljesen megváltoztunk. Amikor meglátogatott a Szentlélek, nem történt semmi. De mégis... Elindultam valamerre. És az – 15 év alatt – *ide* vezetett, a szószerkekre. Ott vagyok, ahol voltam? Dehogy! Nem változtam meg? Dehogynem! Mégis: mindez egy irányba vezetett. Jézus felé.

Amikor a Lánchidat elkezdték építeni, két éven át több száz munkás óriási cölöpök ezreit verte le, hogy a sodró áradat közepén is biztonságosan lehessen kiásni a híd két pillérének az alapjait. **Legyen türelmünk kivárni azt, ameddig a Szentlélek elkészíti a cölöpöket a mi saját életünk sodró áradatában azért, hogy később egy *stabil* hidat lehessen építeni – nekünk, belőlünk és értünk. Megéri.**

Kedves Testvéreim! **Ha nem köteleződünk el soha semmire, akkor üresek maradunk, és csak sodródni fogunk – mint a Duna vize. Ha csak fél szívvel köteleződünk el valamire, akkor törpelelkűek, és csalódottak leszünk. Ha csak gazdagok és híresek akarunk lenni, akkor kiégünk és megkeseredünk. No igenám, de mihez is köteleződünk el? Kihez is? Egy *életállapothoz* köteleződünk el. Ahhoz az *életállapothoz*, amely *Jézus után halad*. Ahhoz az *életállapothoz*, amelyet *a Szentlélek vezet*. És ebből szép sorban rengeteg minden következik. Felnőtt élet. Hivatás. Házasság. Család. Közösség. Szolgálat. – Hallottuk: Péter és János a fogság után rögtön az *övéikhez* mentek (ApCsel 4,23). Nekünk is lesznek olyanok, akik a *mieink*. *Egymást erősítjük az úton, Jézus útján*.**

Itt szól közbe egymás szavába vágva Lujza és Jenő: "*Sokszor hallottunk ilyen igéket "Aki mindvégig kitart, az üdvözülni."* (Mt 24,13) és "*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.*" (Jel 2,10). *Hogyan tudjuk ezt megtenni? Ez nekünk nem megy!*" Jó hírem van. Nem nekünk kell ezt megtennünk. Emlékezzünk arra, hogy mit mondott Isten a saját nevééről Mózesnek: "Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten, türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy." (2Móz 34,6) **Arról a helyről kapunk az elköteleződéshez bátorságot, erőt, kitartást és hűséget, ami mindent ismer, mindent tartalmaz, és minket végtelenül szeret: Istentől és Jézustól – Szent Lelkük által.** És akkor mi is *egy szívvel és egy lélekkel* (ApCsel 4,24) kérhetjük Istent, hogy adjon *erőt* az ő szolgáinak. **És *kapni fogunk erőt*** úgy, mint ahogyan Isten a Szentlélek erejének a megmutatkozásával és a föld megrendülésével válaszolt az első gyülekezetének a kérésére (ApCsel 4,31). Mindkét ige az eredeti görögben *divinum passivum*ban áll, azaz mindkettőt Isten küldi a hozzá könyörgőknek. Hallottuk az oltár előtti igében: Krisztus szolgáitól és Isten sáfáraitól (*azaz: Isten javainak a kezelőitől*) hűséget várnak el (1Kor 4,2). Isten javaiban, amelyeket ránk bíz, **éppen ez az elvárt a hűség az egyik legfontosabb ajándék, amelyet Istentől magától kapunk.** Kérjük el tehát mindezt. Ugyanolyan imában, ugyanolyan közösségi fohászbán, mint amilyen imában az első gyülekezet tagjai kérték – és meg is kapták.

"Hogyan látom meg majd, ha jön a Szentlélek? De hát itt nem is rendült meg a föld..." Az bizony nem... Még szerencse... Csak éppen a harang kezd el szólni a lehető legváratlanabb pillanatokban az istentisztelet során... Csak éppen itt munkálkodik a Szentlélek a lelkünkben – ahogyan most itt állunk vagy ülünk. Csak éppen meglátogat minket a Szentlélek az úrvacsorát váró csendben, az úrvacsora fényében. Ezért igazak ránk Ézsaiás szavai: "**Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége.**" (Ézs 60,1). **Kelj fel, tündökölj, mert Isten és Jézus elküldte Szent Lelkét, hogy hozzájuk vezessen. Jövel Szentlélek Úristen! Jövel Urunk Jézus! Ámen.**